

Începuturi

După două luni de la discuțiile dintre părinți, undeva prin luna februarie, vine la noi fratele lui Ioane, profesorul Hânciu Iustin, unul dintre cei mai pregătiți și competenți dascăli pe linie profesională și pedagogică, și spune tatălui meu:

- Baci Fani, știu că ți-ai dorit să dai băiatul la liceul militar și că a vrut și el să meargă acolo, dar n-ai posibilități materiale să-l dai înainte la un liceu teoretic, ca să facă doi ani, așa cum se făcea până acum. Dar, am citit în ziar, am ziarul la mine, că începând din anul acesta, se va da examen pentru admiterea la liceul militar de către elevii care termină clasa a VIII-a. Examenul va fi în luna iunie și se va da la matematică, limba română, istorie și probe sportive. Acolo nu se plătește nimic, are gratuit mâncarea, hainele și cazarea. Îi concurența mare, peste 10 elevi pe un loc, dar eu zic să-l înscrii, și poate va intra!

- Eu vreau să meargă, domn' profesor, da' stai să-l întreb și pe băiat. Auzi, măi Sandru, continuă tata, întorcând privirea spre mine, ce zîci domn' profesor, că poți să dai la liceul militar anul aista, după ce termini clasa a VIII-a. Eu aș vre să încerci acolo, da' auzâși ce mare-i concurența, ești tu în stare să te întreci cu atăția, unii, prunci de oameni mari, și ăia îs și mai pregătiți ca tine și mai înstăriți?

- Eu vreau să merg tată, da... -Da' pe mine, nu mă întrebați? - intervine mama și continuă: Unde-i liceu aista?

- Nană Floare, răspunde profesorul, liceul este la Breaza, un oraș situat dincolo de Brașov.

-Tuulai Doamne, da' cum o me pruncul meu așa de departe, să-i duc dorul tăta viața. Io nu vreu să margă, cini ști ce pățești p-acolo, vreu să stei lângă noi, că sântem bătrâni, măi Fani, avem păstă 50 de ani și o să rămânem singuri, fără ajutor.

Eu îmi doream foarte mult să merg la liceul militar, dar când am auzit-o pe mama vorbind, m-am muiat. Mama era ființa pe care o iubeam cel mai mult și nu voiam să o văd tristă și supărată niciodată. Am înțeles că eu eram, în mintea lor, ajutorul lor la bătrânețe, toiagul pentru zile grele. Profesorul a văzut îndoiala care a apărut pe fețele noastre și, ca un fin pedagog, a zis: „Nană Floare și baci Fani, asta nu-l treabă pe care s-o hotărâți acum, înscrierile se fac până pe 15 aprilie, așa că aveți timp să vă gândiți, dar eu vă recomand să lăsați băiatul să meargă să dea examen la liceul militar, fiindcă dacă reușește pe drumul acesta, îi va fi bine toată viața și va putea să vă ajute și pe voi mai mult decât dacă ar sta în sat! Sfătuiți-vă și cu fetele, și cum nana Floare, este foarte credincioasă, sunt sigur că Dumnezeu vă va da înțelepciunea să luați decizia cea mai bună, apoi a dat mâna cu noi și a plecat. Mama a rămas tristă. Nu o văzusem niciodată așa. Ea, care era o ființă gingașă și foarte frumoasă.

Glasul său melodios îmi străbătea inima și mi-o umplea de bucurie și fericire. Mereu avea o privire blândă și luminoasă. Sufletul ei era plin de bunătate și înțelegere. Nu m-a certat niciodată, găsea cele mai mângăietoare cuvinte și când mă dojenea pentru unele pozne pe care le făceam. Mama era un înger trimis din cer pentru a mă ajuta să trec mai ușor peste

greutățile vieții. Mama, cu a ei credință mare în Dumnezeu, ne îndruma, pe mine și pe surorile mele, apoi pe nepoatele și nepoții ei, pe calea cea dreaptă, sfătuindu-ne să ne încredințăm soarta în mâna Domnului, fiindcă El ne va sprijini. Ne repeta mereu că dragostea și închinăciunea față de Dumnezeu ne vor arăta calea cea bună în viață. Mama era o carte sfântă ce stătea mereu la îndemâna noastră a copiilor, nepoților, neamurilor și consătenilor ei și dacă îi puteam citi și înțelege conținutul, pătrundeam ușor, ușor în taina Lui Dumnezeu.

Învăluit de dragostea și bunătatea neasemuite ale mamei, căutam să-i urmez întotdeauna sfaturile. Dar acum eu voiam la liceul militar, ea voia să mă țină aproape de ei. De dragul meu, văzând cât de mult îmi doresc acest lucru, a acceptat, dar numai ea a știut cum îi bătea inima de frică să nu pășesc ceva și câte lacrimi a vărsat de dorul meu.

Având acceptul părinților, drumul spre uniforma militară depindea numai de mine. Nu m-a speriat concurența aceea mare de care spunea domnul profesor Hânciu, aveam speranța că un loc va fi al meu. În cele cinci luni rămase până la examen nu vedeam în față decât matematică, română, istorie și o culegere cu probleme de matematică, părinții scutindu-mă de orice alte activități în gospodărie. Efortul a fost răsplătit, reușind cu media 8.80, media minimă de admitere fiind 7.60.

Elev la Liceul Militar

- Scoală-ti, dragul mamei, că diloc me trenu! Hai să mânci, Ț-am pus un blid cu zamă di croampi (o farfurie cu ciorbă de cartofi), un blid cu boți (sarmale) și scoverzi cu liptar (clătite cu dulceață). Acolo să fii smerit, să-ți dai silința să înveți și să ti rogi la Dumnezo! Și să ne mai scrii câte-o scrisoare, că tari diparti mei și nu ni mai videm până la Crăciun! Știi că io n-am vrut să mei tăta viața cătană, c-am văzut cât o fost de greu când o fost tată-to și moșu-to în război.

- Da lasă-l, măi muieri, că iel nu me la război, me la școală și i-am zis să nu-și aleagă aviația, că acolo-i cel mai periculos, să margă la tunuri. Măi Sandru, dacă ai reușit la liceu aista și mei să-l începi, trebuie să-l și termini, greu, ușor, cum o fi, că altfel, în sat ești considerat ca un dezertor! Dacă nu-l termini, să știi că nici fetele n-o să se mai uite la tine, o să spună că nu vorbesc cu un laș, cu unul pe care l-o dat afară din armată. Nu-ți va fi ușor, dar să știi că pentru binele tău o să înveți. Nu sta lângă noi, să lucrezi la pământ, du-te și fă-te domn! Nouă ne va fi greu fără tine, speranța noastră la bătrânețe erai tu, dar mai bine du-te în lume și nu te chinui, ca noi, pentru un dărab de pită!

Cu aceste îndemnuri părintești, care mă ardeau, de fapt, ca un fier roșu, am părăsit eu satul drag, familia mea, consătenii hâtri, în septembrie 1968, când am plecat la liceul militar.

Mergeam la armată, dar nu pentru o perioadă de un an și patru luni, cum mergeau tinerii din sat la cătănie, mergeam să port haina militară toată viața. Când feciorii mergeau la încorporare, în sat era mare eveniment. Înainte de a pleca, flăcăul organiza o sărbătoare, a lui, cu muzicanți și băutură, la care participa tot satul. Apoi, deplasarea la Comisariatul din Beiuș o făcea în două cocii (căruțe) împodobite cu panglici și batiste multicolore, trase de cei mai frumoși cai din sat, de obicei ai lui Ghiurca Mnichi și Mirone Biti, împodobiți și ei cu clopoței și busuioc și așa mergeau la galop pe tot parcursul drumului. Într-una dintre căruțe se aflau hididișii (muzicanții) cu doba și în cealaltă, băiatul care mergea la încorporat (viitoarea cătană) și tinerii din sat care cântau și chiuiau pe toată durata călătoriei. Sătenii, mai ales copiii, ieșeau în uliță pentru a-i admira, iar femeile și fetele plângeau plecarea flăcăului din sat. Când îi vedeam, ziceam că abia aștept să ajung mare ca să merg și eu cătană, dar soarta mi-a scos armata în cale mult prea

devreme.

VA URMA

Notă

Acest articol este fragment din cartea „Ultimul zbor cu soții Ceaușescu”, scrisă de cdor(r) Alexandru Popa, unul din piloții echipajului elicopterului care a transportat trupurile inerte ale soților Ceaușescu de la Târgoviște la București, în data de 25 Decembrie 1989, Ziua Sfântă de Crăciun. Cei interesați, pot afla informații despre această carte la numărul de telefon 0745.114.431.

cdor(r) Alexandru Popa